

HÖRNRUM, n. 3. Rum, beläget i hörnet af en byggnad.

HÖRNSIRAT, hö'rnsirat, m. 3. Sirat, anbragt i hörnet af en sak.

HÖRNSKÅP, n. 3. **HÖRNSKÄNK**, m. 2. Skåp, skänk, som har sin plats i hörnet af ett rum och är enkom gjordt att till formen passa derefter.

HÖRNSPARR, m. 2. pl. — *sparrar*. Sparre i hörnet af ett tak.

HÖRNSPINDEL, m. 2. pl. — *spindlar*. Se *Vråspindel*.

HÖRNSTEN, m. 2. 1) Stor, fast och stadig sten, lagd i hörnet af grundvalen till en byggnad. — 2) Sten, lagd i hörnet af något, hvad som helst, t. ex. ett stenröse.

HÖRNSTOLPE, m. 2. pl. — *stolpar*. Stolpe, som har sin plats i hörnet af vissa slags hus, t. ex. portiker, lider, o. s. v.

HÖRRÖR, hö'r-rör, n. 3. Rörformigt verktyg till ljudets förstärkande.

HÖRSAM, hö'rsamm, a. 2. (af *Höra*, I, bem. 3) Lydig. *H-me tjenare*, brukas i underskrifter på bref; äfv. (fam. o. iron.), då man vill på fint vis låta förstå, att man icke tror mycket på en yttard kompliment, eller att man ej är villig att gå in på ett framställt förslag, eller då man på ett halft föraktligt och försmädligt sätt vill besvara ett stickord, o. s. v. Man säger likaledes *H-maste tjenare!*

HÖRSÄMHEIT, f. 3. Se *Lydighet*.

HÖRSAMMA, v. a. 1. Se *Lyda*. *H. någon*. *H. ens bud, tillsägelse*. — *Syn*. Se *Lyda*. — *Hörsammade*, n. 4.

HÖRSÄMMELEG, a. 2. Se *Lydig*. — *Hörsammelig* ell. *Hörsamligen*, adv. Se *Hörsamt*.

HÖRSAMT, adv. Se *Lydigt*. Brukas äfv. i superl. *Hörsammast*.

HÖRSEL, hö'r's'l, m. sing. 1) Förmågan att höra. *God, fin, dålig, klen h. Hafva sel på h-n. Han skriker så, att man kan mista h-n*. — 2) *Hörselsinne*.

HÖRSELBEN, hö'r's'l'bén, n. 3. (anat.) Benämning på fyra små ben i örat, hvilka bidraga till ljudets fortplantning till hjernan, nämligen: Hammaren, Stådet, Stigbygeln, och Sylvii runda ben ell. det linsformiga benet.

HÖRSELGÅNG, hö'r's'lgå'ng, m. 2. (anat.) Den gång eller kanal, hvarigenom ljudet ifrån yttre örat ledes till de inre hörselverktygen.

HÖRSELLÖS, hö'r's'llös, a. 2. Somsaknar hörsel.

HÖRSELNERV, m. 3. Nerv, som utgår ifrån hjernan till örat.

HÖRSELORGAN, hö'r's'l-å'rgån, m. o. n. 3. Verktyg för hörselsinnet.

HÖRSELRÖR, hö'r's'lrör, n. 3. Rörformigt verktyg för ljudets lättare uppfångande.

HÖRSELSINNE, n. 4. Det af människans fem sinnen, hvarmedelst hennes själ emottager intryck af ljud.

HÖRSELVERKTYG, n. 3. Se *Hörselorgan*.

HÖSA, se *Ösa*.

HÖSKALLRA, f. 1. (bot.) Se *Penninggräs*.
HÖSMOLK, hö'smål'k, n. 3. 1) Litet stycke af ett höstrå. — 2) (i sing. kollektivt) Sönder-smuladt hö.

HÖSSJA, se *Hyssja*.

HÖST, hö'sst, m. 2. Den af de fyra årstiderna

som är emellan sommaren och vintern, ifrån höstdagjemningen d. 21 September till vintersolståndet d. 21 December. *H-en är skördens tid*. *I h.*, nästkommande höst; äfv. nu i denna höst. *I h-as*, förliden höst. (Fig.) *Lifvets h.*, den tid af människans lefnad, som föregår ålderdomen, — *Ss. H-aktig, -dag, -lik, -märknad, -slagt, -tid*.

HÖSTA, v. a. 1. Se *Skörda*.

HÖSTBETE, n. 4. Bete för boskapsdjur hösttiden.

HÖSTBLOMMA, f. 1. Blomma, som slår ut hösttiden.

HÖSTDAGJEMNING, f. 2. Den af årets begge dagjemningar (se d. o.), som infaller på hösten.

HÖSTFEBER, m. 2. pl. — *februar*. Feber, som brukar vara gängbar höstetiden.

HÖSTFRUKT, m. 3. Frukter, som ej tål att förvaras öfver vintern.

HÖSTGUDINNA, f. 1. Pomona, höstens gudinna.

HÖSTHÖ, n. sing. Hö, som inbergas hösttiden.

HÖSTKORN, n. sing. Sexradigt korn, som kan utsås om hösten.

HÖSTKLOCKOR, f. 1. pl. En mångårig växt, på sanka ängar, med stora blå blommor. *Gentiana Pneumonanthe*.

HÖSTKÖRA, v. a. 2. (åkerbr.) Köra jorden om hösten. — *Höstkörning*, f. 2.

HÖSTLAM, hö'stlåm, n. 3. Lam, som födes på hösten.

HÖSTLUFT, m. sing. Luft, sådan den är hösttiden, d. v. s. kall, fuktig, töcknig och osund.

HÖSTLIG, a. 2. Som tillhör, har afseende på, likhet med hösten eller med något af hvad som karakteriserar hösten. *H-a dagar. H. himmel. H. luft*.

HÖSTMÄNAD, m. 3. Benämning på September månad.

HÖSTNAKLING, f. 2. Se *Tidlösa*.

HÖSTNING, f. 2. Se *Skördande, Skörd*.

HÖSTPLÖJA, v. a. 2. (åkerbr.) Plöja jorden om hösten. — *Höstplöjning*, f. 2.

HÖSTPÄRON, n. 3. Päron, som ej tål att förvaras öfver vintern.

HÖSTSJUKDOM, m. 2. Sjukdom, som vanligen är herrskande hösttiden.

HÖSTSMÖR, n. sing. Smör, som beredes hösttiden.

HÖSTSÄDE, n. 4. 1) Såning af säd på hösten. — 2) Säd, utsådd på hösten.

HÖSTVATTEN, n. sing. Vatten, som hösttiden vid ihållande regn öfversvämmar åkrar och ängar.

HÖSTVÄDER, n. 3. Sådan väderlek, som plägar vara under hösttiden.

HÖSTVÄDERLEK, m. sing. Se *Höstväder*.

HÖSTVÄTA, f. sing. Nederbörd under hösten. *I år få vi mycken h.*

HÖTA, v. n. 2. Hota någon medelst tecken, med hand, käpp eller på annat sätt. *Höta åt någon*. (Lagt.) *Hötl är med ingo bött*, för blotta hotelser må ingen böta.

HÖTJUGA, f. 1. Tjuga eller trägaffel, som begagnas vid af- och pålassning af hö, o. s. v.

HÖVÅXT, m. sing. Se *Gräsväxt*. *H-en är vacker i år*.